

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Mariusz Tomaszewski

Sędziowie: SSA Przemysław Grajzer

SSO del.do SA Jarema Sawiński (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Magdalena Ziembiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Rote

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2013r.

rozpoznał sprawę **D. B.** oskarżonego z art. 280§1kk; art. 63 ust. 3 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 62 ust. 2 w/w ustawy

T. W. (1) oskarżonego z art. 280§1kk; art. 280§2kk; art. 62 ust. 1 w/w ustawy

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 4 września 2013 r. - sygn. akt III K 157/12

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. F. kwotę 738zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) – w tym VAT – tytułem udzielenia nieopłaconej nawet w części pomocy prawnej z urzędu,
3. zwalnia oskarżonych T. W. (1) i D. B. od obowiązku zapłaty Skarbowi Państwa kosztów procesu za instancję odwoławczą w tym od opłaty za II instancję.

Jarema Sawiński Mariusz Tomaszewski Przemysław Grajzer

UZASADNIENIE

D. B. został oskarżony o to, że :

I. w dniu 3 lutego 2012 roku w P. , działając wspólnie i w porozumieniu z T. W. (1), posługując się przedmiotem przypominającym pistolet, który przyłożyli pokrzywdzonemu do głowy, doprowadził pracownika Pizzerii M. – P. S. do stanu bezbronności, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki N. o wartości 50 złotych i pieniędzy w kwocie 850 złotych ,powodując straty w wysokości 50 złotych na szkodę wymienionego i w wysokości 850 złotych na szkodę J. P., to jest o popełnienie przestępstwa z art.280§1 k.k.

II. w dniu 14 lutego 2012 roku w P. ,działając wspólnie i w porozumieniu z T. W. (1), posługując się nożem oraz używając przedmiotu przypominającego pistolet doprowadził pracownika Pizzerii A. – D. P. do stanu bezbronności, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie około 300 złotych, działając w ten sposób na szkodę wymienionego oraz pieniędzy w kwocie około 720 złotych działając tym na szkodę R. K. to jest o przestępstwo z art.280 §2 k.k.

III. w okresie od stycznia 2012 roku do dnia 7 marca 2012 roku w P., wbrew przepisom ustawy, uprawiał konopie indyjskie, przy czym była to uprawa mogąca dostarczyć znacznej ilości ziela tych konopi, to jest o przestępstwo z art. 63 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

IV. w dniu 7 marca 2012 roku w P., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich w ilości około 160 gramów, to jest o przestępstwo z art. 62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

V. w dniu 2 lutego 2012 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, doprowadzając J. H. do stanu nieprzytomności poprzez odurzenie substancją nieznanego pochodzenia, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 700 złotych, dowodu osobistego i trzech telefonów marki N. (...), S. i L. o łącznej wartości 430 złotych to jest o przestępstwo z art.280§1 k.k.

T. W. (1) został oskarżony o to, że:

VI. w dniu 3 lutego 2012 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. B., posługując się przedmiotem przypominającym pistolet, który przyłożył pokrzywdzonemu do głowy, doprowadził pracownika Pizzerii M. – P. S. do stanu bezbronności, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki N. o wartości 50 złotych i pieniędzy w kwocie 850 złotych, powodując straty w wysokości 50 złotych na szkodę wymienionego i w wysokości 850 złotych na szkodę J. P., to jest o popełnienie przestępstwa z art.280§1 k.k.

VII. w dniu 14 lutego 2012 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. B., posługując się nożem oraz używając przedmiotu przypominającego pistolet doprowadził pracownika Pizzerii A. – D. P. do stanu bezbronności, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie około 300 złotych, działając w ten sposób na szkodę wymienionego oraz pieniędzy w kwocie około 720 złotych działając tym na szkodę R. K. to jest o przestępstwo z art.280 §2 k.k.

VIII. w dniu 13 marca 2012 roku w P., wbrew przepisom ustawy, posiadał środki odurzające w postaci suszu konopi indyjskich zawierających w swym składzie THC w ilości 2,236 grama oraz substancji psychotropowej w postaci met amfetaminy o wadze 0,221 grama, to jest o przestępstwo z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 4 września 2013 roku sygn. akt III K 157/12 uznał oskarżonego D. B. za winnego tego, że :

1. popełnił przestępstwo z art.280§1 k.k. w sposób opisany wyżej w punkcie

I, z tą zmianą, że przyjął, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą i za to na podstawie art.280§1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §1-3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda,

2. popełnił przestępstwo z art.280§2 k.k. w sposób opisany wyżej w punkcie II, z tą zmianą, że oskarżony dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie około 300 złotych, działając w ten sposób na szkodę D. P. oraz pieniędzy w kwocie około 700 złotych działając tym na szkodę R. K. i za to na podstawie art.280§2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art.33 § 1-3 k.k. karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda,

3. popełnił przestępstwo z art.63 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w sposób opisany w punkcie III z tą zmianą, że oskarżony działał od nieustalonego dnia do dnia 7 marca 2012 roku i za to na podstawie art.63 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

4. popełnił przestępstwo z art.62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w sposób opisany w punkcie IV z tą zmianą, że oskarżony posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci suszu konopi indyjskich o wadze około 154 gramów i za to na podstawie art.63 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

5.popełnił przestępstwo z art.280§1 k.k. w sposób opisany w punkcie V z tą zmianą, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą oraz ,że dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 700 złotych i trzech telefonów komórkowych marki N. (...), S. i L. łącznej wartości 430 złotych i za to na podstawie art.280§1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §1-3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda,

6. na podstawie art.85 k.k. i art.86§1 k.k. wymierzone oskarżonemu D. B. w punktach od 1 do 5 kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

7. na podstawie art.85 k.k. i art.86§1i 2 k.k. wymierzone oskarżonemu D. B. w punktach 1, 2 i 5 wyroku kary grzywny połączył i wymierzył karę łączną grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 10 złotych każda,

8.na podstawie art.70 ust.4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii za popełnienie czynu opisanego w punkcie 3 , orzekł wobec oskarżonego D. B. nawiązkę w kwocie 1000 złotych na rzecz Poradni (...) i (...), ulica (...), (...)-(...) P.,

9. na podstawie art.70 ust.4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii za popełnienie czynu opisanego w punkcie 4 , orzekł wobec oskarżonego D. B. nawiązkę w kwocie 1500 złotych na rzecz Poradni (...) i (...), ulica (...), (...)-(...) P.,

10.na podstawie art.46§1 k.k. nałożył na oskarżonego D. B. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. S. kwoty 50 złotych , a na rzecz pokrzywdzonego J. P. kwoty 850 złotych ,

11. na podstawie art.46§1 k.k. nałożył na oskarżonego D. B. obowiązek naprawienia szkody solidarnie z oskarżonym T. W. (1) poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego D. P. kwoty 850 złotych, a na rzecz pokrzywdzonego R. K. kwoty 150 złotych,

12. na podstawie art.46§1 k.k. nałożył na oskarżonego D. B. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. H. kwoty 1130 złotych

13.na podstawie art.63§1 k.k. na poczet wymierzonej w punkcie 6 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu D. B. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 7 marca 2012 roku do dnia 6 czerwca 2012 roku.

Tym samym wyrokiem T. W. (1) został uznany za winnego tego, że:

14. popełnił przestępstwo z art.280§2 k.k. w sposób opisany wyżej w punkcie VII , z tą zmianą ,że oskarżony dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie około 300 złotych , działając w ten sposób na szkodę D. P. oraz pieniędzy w kwocie około 700 złotych działając tym na szkodę R. K. i za to na podstawie art.280§2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności , a na podstawie art.33 § 1-3 k.k. karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda,

15. popełnił przestępstwo z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii sposób opisany w punkcie VIII i za to na podstawie art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

16. Uniewinniono oskarżonego od zarzutu opisanego w punkcie VI,

17. na podstawie art.85 k.k. i art.86§1 k.k. wymierzone oskarżonemu T. W. (1) kary pozbawienia wolności z punktów 14 i 15 połączono i wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności,

18. na podstawie art.70 ust.4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii za popełnienie czynu opisanego w punkcie 15, orzekł wobec oskarżonego D. B. nawiązkę w kwocie 500 złotych na rzecz Poradni (...) i (...), ulica (...), (...)-(...) P.,

19. na podstawie art.46§1 k.k. nałożono na oskarżonego T. W. (1) obowiązek naprawienia szkody solidarnie z oskarżonym D. B. na rzecz pokrzywdzonego D. P. kwoty 850 złotych, a na rzecz pokrzywdzonego R. K. kwoty 150 złotych,

20. na podstawie art.63§1 k.k. na poczet wymierzonej w punkcie 17 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu T. W. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 13 marca 2012 roku do 4 czerwca 2012 roku.

Nadto orzeczono w wyroku o kosztach postępowania.

Apelacje od wyroku złożyli obrońcy obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego T. W. (1) zaskarżył wyrok na podstawie art.438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k.i i zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku :

- art. 5§2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości dotyczących posłużenia się nożem przez oskarżonego W. na jego niekorzyść,

- art.424§1 k.p.k. poprzez niedostateczną motywację wyroku w zakresie zarzutu popełnienia przestępstwa z art.280§2 k.k.

2. błędy w ustaleniach faktycznych mogące mieć wpływ na treść orzeczenia a polegające na:

-nie przyjęciu za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego T. W. (2), że nie posłużył się nożem podczas zdarzenia w dniu 14 lutego 2012 roku, nie mając ponadto świadomości ,że oskarżony H. posiada przedmiot przypominający pistolet,

- nie uwzględnieniu tego ,że poza pokrzywdzonym D. P. nikt nie wspomniał o użyciu podczas tego zdarzenia przedmiotów, których posiadanie i użycie zdecydowało o przyjęciu kwalifikacji z art.280§2 k.k.

- niekonsekwencję w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego W. w zakresie zarzutów objętych punktami VI i VII wyroku,

- pominięcie okoliczności ,że to oskarżony D. H. był inicjatorem dokonanego wspólnie z oskarżonym W. przestępstwa i był aktywniejszy przy jego realizacji,

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary za przestępstwo kwalifikowane z art.280§2 k.k. poprzez niezastosowanie instytucji nadzwyczajnego jej złagodzenia i niezastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary.

W konsekwencji obrońca oskarżonego W. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie punktu VII poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu posługiwania się nożem i zakwalifikowanie tegoż działania jako przestępstwa z art.280§1 k.k. i wymierzenie za to kary pozbawienia wolności w wymiarze nie przekraczającym dwóch lat. Nadto obrońca wniósł o zastosowanie pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności i orzeczenie kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca oskarżonego D. B. zarzucił wyrokowi:

1. Na podstawie art.438 pkt2 k.p.k. rażąco naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść wyroku to jest art.2§2 k.p.k. wyrażające się przyjęciem za podstawę rozstrzygnięcia nieprawdziwych ustaleń faktycznych oraz art.7 k.p.k. polegające na dowolnej ,sprzecznej z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz

z zasadami prawidłowego rozumowania ocenie materiału dowodowego poprzez uznanie oskarżonego za winnego przestępstwa z art.63 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy zebrany materiał dowodowy na to nie pozwala.

2. Na podstawie art.438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych będący rezultatem obrazy art.2§2 i 7 k.p.k., który w zakresie czynu opisanego w punkcie drugim wyroku skutkował błędnym zakwalifikowaniem go jako przestępstwa z art.280§2 k.k. w sytuacji, gdy z materiału dowodowego wynika, że oskarżony D. B. wyczerpał swym zachowaniem znamiona przestępstwa z art.280§1 k.k., zaś w zakresie czynu opisanego w punkcie trzecim wyroku objawiający się uznaniem za winnego popełnienia przestępstwa z art.63 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomimo braku materiału dowodowego w tym zakresie i wątpliwości co do sprawstwa.

W konsekwencji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacje obu obrońców nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie należy podnieść, że Sąd I instancji dokonał wszechstronnego i kompleksowego zgromadzenia materiału dowodowego w sposób umożliwiający dokonanie odtworzenia stanu faktycznego, a w konsekwencji prawidłowej kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonym. Przeprowadził rzetelną ocenę dowodów wskazując dokładnie, którym z nich i w jakiej części dał wiarę, a którym przymiotu wiarygodności odmówił. Stanowisko swoje w tej kwestii przedstawił w uzasadnieniu orzeczenia prawidłowo stosując zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Rozważania Sądu I instancji aczkolwiek swobodne nie noszą cech dowolności, a tym samym korzystają w pełni z ochrony przewidzianej w treści art.7 k.p.k.

Odnosząc się do treści apelacji obrońców oskarżonych D. B. i T. W. (1) podnieść należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może się sprowadzać do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – do czego faktycznie sprowadzają się apelacje – lecz należy wykazać jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd. Takich wskazań w przekonaniu Sądu Apelacyjnego w przedmiotowej apelacji brakuje. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennych poglądów w zakresie ustaleń faktycznych, opartych na innych dowodach niż te, na których oparł się Sąd I instancji, nie może prowadzić samo w sobie do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (poruszone w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 29.10.2010 roku, II AKa 162/10, KZS 2011,nr3 poz.47 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 20.11.2012 roku, WA 24/12, publikowany [www. SN.pl](http://www.SN.pl)). Analizując zarzuty obu apelacji w tym zakresie podkreślić należy, że nie spełniają one powyżej wskazanych przesłanek i sprowadzają się bądź do polemiki z ustaleniami Sądu Okręgowego bądź prezentowania wygodnych dla oskarżonych ustaleń i konkluzji.

Apelacja obrońcy oskarżonego T. W. (1) sprowadza się w zasadzie do wieloaspektowej próby podważenia zasadności uznania tego oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 280§2 k.k. i wykazaniu, że w zakresie winy możliwe było przypisanie mu wyłącznie odpowiedzialności za popełnienie występku z art.280§1 k.k. Poglądu takiego nie sposób zaaprobować z następujących powodów. Zeznania świadka D. P. (k.31-33 w zw. z k.199-200) nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do faktu, że oskarżony W. w trakcie dokonywania rozboju posłużył się w stosunku do pokrzywdzonego nożem. Wynika to zresztą nie tylko z zeznań tego pokrzywdzonego ale także z korespondującymi w tym zakresie wyjaśnieniami oskarżonego D. B. (k.141-142). Zeznania świadka Sąd Okręgowy ocenił co prawda pobieżnie ale w sposób wystarczający do zaakceptowania tej oceny przez pryzmat treści przesłuchania tej osoby. Podkreślenia wymaga fakt, że w chwili składania zeznań świadek w ogóle nie miał świadomości kto go zaatakował (sprawcy działali w kominiarkach). Dobitnie przekonuje ta okoliczność, że nie miał żadnego powodu do pomawiania kogokolwiek o zachowania nie mające miejsca. Swoje pierwotne zeznania w tej kwestii w pełni podtrzymał podczas kolejnego przesłuchania. Z kolei korespondujące z tymi zeznaniami wyjaśnienia oskarżonego D. B. są istotne w zakresie samego faktu posłużenia się nożem to jest realnego zademonstrowania go pokrzywdzonemu jako

narzędzia zmierzającego do osiągnięcia zasadniczego celu przestępnego jakim był zabór pieniędzy pokrzywdzonemu. Użyte w art.280§2 k.k. pojęcie „posługuje się” ma szersze znaczenie niż przyjęte w art.159 k.k. stwierdzenie - „używa”. Posługiwaniem się jest bowiem nie tylko faktyczne użycie w celu uczynienia realnej krzywdy ale także zademonstrowanie (jak w tym wypadku) gotowości użycia noża w celu pokonania oporu pokrzywdzonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13.05.1984 roku – OSNPG 11/84, poz.90).

Nie sposób zatem przyjąć, że w zakresie oceny sprawstwa oskarżonego W. polegającego na wyczerpaniu znamion przestępstwa z art.280§2 k.k. doszło do obrazy art.7 k.p.k. w postaci dokonania dowolnej, nie opartej o zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego. Podobnie Sąd Apelacyjny stwierdza, że nie nastąpiła także obraza art.5§2 k.p.k. Wątpliwości co do wyczerpania przez T. W. (1) znamion przestępstwa z art.280§2 k.k. mogły bowiem wywoływać jedynie wyjaśnienia samego oskarżonego z oczywistych powodów mające na celu przedstawienie swojego działania w jak najkorzystniejszym dla niego świetle. Ocena całości materiału dowodowego w tej sprawie prowadzi do wniosku, że wątpliwości nie tylko nie jawią się jako poważne, ale co więcej w ogóle nie występują. Za niezasadny uznano także zarzut obrazy art.424 k.p.k. Sąd bowiem wskazał zasadnicze przesłanki, dla których z jednej strony odmówił wiarygodności wyjaśnień oskarżonego W. jak i przyznaniu przymiotu wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego. Przede wszystkim analiza tych dowodów przez pryzmat całości zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi, z przyczyn powyżej wskazanych do tożsamyh z wywodami Sądu I instancji konkluzji. Dodatkowo za nieuprawnione należy uznać twierdzenie obrońcy o podrzędnej roli oskarżonego T. W. (1) przy popełnieniu przestępstwa. Analiza zeznań pokrzywdzonego prowadzi do całkowicie odmiennych wniosków a mianowicie do uznania, że rola T. W. (1) w realizacji znamion przestępstwa była co najmniej tożsama z rolą D. B.. Co prawda to oskarżony B. był inicjatorem popełnienia tego przestępstwa jednakże właśnie posługiwanie się nożem przez T. W. (1) spowodowało, że przestępstwo to zasadnie uznano jako kwalifikowaną przez użycie noża postać rozboju. Odnośnie zarzutu wymierzenia temu oskarżonemu rażąco niewspółmiernej kary podnieść należy, że wbrew twierdzeniom obrońcy uwzględniono przy jej wymiarze zarówno dotychczasową niekaralność jak i wyrażenie żalu za popełnione przestępstwo oraz fakt, że pokrzywdzony nie poniósł realnej krzywdy. Sąd I instancji trafnie, z powodów wyżej wskazanych, nie przyjął podrzędności udziału oskarżonego w przestępstwie jak i wskazał szereg istotnych okoliczności obciążających, decydujących o braku jakichkolwiek podstaw do zastosowania w stosunku do niego nadzwyczajnego złagodzenia kary i następnie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Takie postępowanie wobec oskarżonego stanowiłoby przejaw niczym nie usprawiedliwionej pobłażliwości i było by sprzeczne z wychowawczymi i ogólnospołecznymi funkcjami kary. Ponadto podkreślenia wymaga fakt, że wobec oskarżonego wymierzono karę w najniższej przewidzianej w art.280§2k.k. wysokości, a ponadto wymierzono mu karę łączną z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego D. B. co do zarzutu popełnienia przestępstwa z art.63 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentacji obrońcy z następujących powodów. Przede wszystkim obowiązkiem Sądu jest oparcie orzeczenia o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Analiza uzasadnienia wyroku (karta 578-579 akt) dowodzi, że ocena sprawstwa odnośnie przestępstwa z art.63 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii została dokonana właśnie w wynikający z art.410 k.p.k. sposób. Obrońca całkowicie pominął w swoich rozważaniach fakt, że współoskarżony T. W. (1) stwierdził, że od oskarżonego B. wiedział, że ten ostatni ma hodowlę marihuany i będzie miał jej znaczną ilość. Ta okoliczność ma decydujące znaczenie dla uznania rozumowania Sądu I instancji za zgodne z art.7 k.p.k.

Samo posiadanie przedmiotów niezbędnych do produkcji konopi indyjskich rzeczywiście nie stanowi jeszcze dowodu na ich uprawę, jednakże w powiązaniu z dowodem potwierdzającym prowadzenie hodowli i zapewnieniem o zdolności do posiadania narkotyków także w przyszłości przekonuje jednoznacznie, że oskarżony taką plantację prowadził. Dodatkowo na uwagę zasługuje fakt, że znalezione u oskarżonego konopie były w różnym stadium wysuszenia co wskazuje jednoznacznie na nie jedno czasowe uzyskanie materiału podlegającego dalszej obróbce. Słusznie także podnosi Sąd I instancji, że rodzaj i ilość zabezpieczonego u oskarżonego sprzętu potwierdza prowadzenie przez niego hodowli konopi indyjskich.

Odnosnie zarzutu przyjęcia bezpodstawnie kwalifikacji prawnej z art.280§2 k.k. odnosnie przestępstwa dokonanego wspólnie i w porozumieniu aktualne są wszystkie uwagi poczynione w tej materii przy omawianiu apelacji obrońcy oskarżonego W.. Należy jeszcze raz podkreślić, że brak jest jakichkolwiek podstaw do dyskredytowania w jakiegokolwiek części konsekwentnych zeznań pokrzywdzonego. Ponadto sam oskarżony B. przyznał, iż miał pełną świadomość, że W. posługiwał się przy dokonaniu rozboju nożem. Zaaprobował ten fakt w pełni uczestnicząc czynnie w przestępstwie już po przejęciu pieniędzy. Z zeznań pokrzywdzonego wynika bowiem ponad wszelką wątpliwość, że drugi z napastników (oskarżony B.- bowiem wydania pieniędzy żądał mężczyzna posługujący się nożem –k.33), po przejęciu pieniędzy polecił pokrzywdzonemu wyjęcie z telefonu karty sim. To zachowanie nie pozostawia wątpliwości, że zaakceptował wszelkie wcześniejsze poczynania współsprawcy. Również w zakresie wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych jak i kary łącznej Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uznania ich za rażąco niewspółmiernie surowe. Kary jednostkowe zostały bowiem wymierzone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a kara łączna z zastosowaniem niemalże pełnej zasady absorpcji. Za wyczerpującą uznano także argumentację Sądu I instancji odnosnie oceny stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów oraz ocenę okoliczności obciążających i łagodzących. Reasumując i w przypadku oskarżonego B. nie zachodzą żadne okoliczności przemawiające za zmianą lub uchYLENIEM do ponownego rozpoznania zaskarżonego orzeczenia.

Na podstawie art.618§1 pkt 11 k.p.k. i art.29 ust.1 i 2 ustawy z dnia 26.05.1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2009 roku ,Nr 146, poz.1188 z póź. zm.) i §14 ust.1 pkt 2 iust.2 pkt 5 i §2 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz.1348 z późn. zm.) zasądzono na rzecz ustanowionego obrońcy adwokata A. F. kwotę 738 złotych tytułem nieopłaconej nawet w części pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 §1 k.p.k. i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zwolnił oskarżonych w całości od obowiązku zapłaty Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierzył mu opłaty. Podstawą tej decyzji był fakt, że oskarżeni nie posiadają majątku oraz konieczność odbycia orzeczonych kar pozbawienia wolności.

Jarema Sawiński Mariusz Tomaszewski Przemysław Grajzer